

FREE CINEMA

83

24 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2013

THEY'RE NOT HERE
TO FISH.

24 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2013

Η ΤΑΙΝΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

CAPTAIN PHILLIPS

Ο ΑΦΡΟΣ ΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ

ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ

ΜΕΙΝΕ ΔΙΠΛΑ ΜΟΥ

ΒΡΕΧΕΙ ΚΕΦΤΕΔΕΣ 2

ΜΕΕΤ MR. KLEIN

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑΣ
ΣΥΝΗΘΙΣΜΕΝΟΣ
ΚΡΙΤΙΚΟΣ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

24 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2013

**FREE
CINEMA**

FREE CINEMA | ΤΕΥΧΟΣ #83
WWW.FREECINEMA.GR

Διεύθυνση
Ηλίας Φραγκούλης

Σχεδιασμός
The Comeback

Κείμενα
Δημήτρης Δημητρακόπουλος
Παναγιώτης Παναγόπουλος
Ιωάννα Παπαγεωργίου

FOLLOW US ON

© 2013 FREE CINEMA
All Rights Reserved

Το περιεχόμενο του FREE CINEMA, στην όποια μορφή του (site, pdf), προστατεύεται από τις εθνικές (Ν.2121/93 ως ισχύει) και διεθνείς διατάξεις περί Πνευματικής Ιδιοκτησίας.

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή, αντιγραφή, πώληση, μίσθωση, χωρίς δικαίωμα παραχώρησης, αναδημοσίευση, διανομή, έκδοση, εκτέλεση, μεταγλώττιση, φόρτωση (upload), κατέβασμα (download), διαμόρφωση, δημιουργία αντιγράφων site (mirroring), τροποποίηση των σελίδων ή/και του περιεχομένου του με οιονδήποτε τρόπο, τμηματικά ή περιληπτικά, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδειά μας.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΗΛΙΑΣ ΚΥΡΙΑΖΗΣ

Τίποτε συνταρακτικό γι' αυτή την εβδομάδα, μπορείς να επιστρέψεις στην εργασία σου. (Το δεύτερο μισό της φράσης εμπεριέχει δείγμα σαρκαστικού χιούμορ με πολιτικές αιχμές.)

Πήρα μερικούς φίλους και είδα ξανά μαζί τους την αγαπημένη μου **«Frances Ha»**, στο σινεμά της γειτονιάς μου (για να τηρούμε και αυτά που λέμε). Η αίθουσα ήταν τέλεια φροντισμένη, η ψηφιακή προβολή ιδανική. Δεν τους είχα πει τι πάμε να δούμε ακριβώς. Στο τέλος κλαίγανε και με αγκάλιαζαν! Στο δρόμο, ένας φίλος με ρώτησε γιατί δεν είναι ικανοί οι δικοί μας σκηνοθέτες να γυρίσουν μια τέτοια ταινία. Δεν ήταν ακριβή, δεν είχε stars, ούτε ίχνος εφέ. Οι δικοί μας σκηνοθέτες δεν έχουν **ζωή**, του απάντησα.

Μου έκαναν εντύπωση τα χαμηλά εισιτήρια του ανοίγματος του **«Όσα Φέρνει ο Χρόνος»**. Ταινία που δεν έχει «πειρατευτεί» ακόμη, για κάθε είδος θεατή και ηλικίες. Έπρεπε να παίζει ο Κόλιν Φερθ για να πάτε, δηλαδή; Ήταν «γυναικουλίστικο» το έργο; Είχε καλό καιρό και προτιμήσατε την ακρογιαλιά; Τι;

Εσάς που σας άρεσε η τελευταία ταινία του Πάολο Σορεντίνο, μήπως να το κοιτάξετε; Ή να ξαναδείτε τη **«Dolce Vita»**; (Πρέπει να του απαγορεύσουν να χρησιμοποιεί γερανοί και Steadicam σε πλατό, μιλάμε για εγκληματία. Ή ας κάνει μόνο διαφημιστικά, να του βγαίνει εκεί ο πόνος...)

Έκανα παρουσίαση βιβλίου. Δεν πέταξε κανείς πέτρες.

Ναι, σκοτώνω άνθρωπο για να δω **τόρα** το **«Gravity»**, μαζί σου. Αλλά θα την πω την αμαρτία μου: περισσότερο περιμένω να δω το **«Anchorman 2»**! Καλή και η ταινιάρρα, όμως, πόσες φορές το χρόνο γαμμέσαι στα γέλια; (Ανοιχτε σελίδα διαμαρτυρίας στο Facebook, μάλλον δεν έρχεται Ελλάδα ο Ρον Μπέργκουντι!)

«Puppy». Ένα από τα μικρού μήκους που συνοδεύουν το επερχόμενο DVD release του **«Εγώ ο Απαισιότατος 2»**. Θυμήσου το. Θα αγαπήσεις.

CAPTAIN PHILLIPS (2013)

Είδος

Δραματική Περιπέτεια

Σκηνοθεσία

Πολ Γκρίνγκρας

Καστ

Τομ Χανκς,
Μπαρχάντ Αμπντι,
Φαϊζάλ Άχμεντ,
Μπαρχάντ Αμπντιραχμάν,
Μαχάτ Μ. Άλι

Διάρκεια

134'

Διανομή

FEELGOOD

του Δημήτρη Δημητρακόπουλου

Ο Ρίτσαρντ Φίλιπς είναι ικανότατος καπετάνιος, υπεύθυνος, μεθοδικός και μάλλον πολύ άτυχος, καθώς το 2009 τού έμελε να έρθει αντιμέτωπος με πραγματικούς πειρατές στα ανοικτά της Σομαλίας, με το εμπορικό πλοίο Maersk Alabama. Τουλάχιστον, θα έχει την ευκαιρία να καυχιέται ότι τον ερμήνευσε ο Τομ Χανκς!

Ο «Captain Phillips» δεν είναι η πρώτη ιστορία πειρατείας στις ακτές της Σομαλίας που καταφθάνει στις κινηματογραφικές αίθουσες τα τελευταία χρόνια. Μόλις πέρυσι, προηγήθηκε η «Πειρατεία στον Ωκεανό» του Τομπίας Λίντχολμ, ένα φιλμ που ηθελημένα ακολούθησε τελείως διαφορετική διαδρομή από αυτό που θα περίμενε κανείς. Εκεί δεν υπήρχαν ούτε ηρωισμοί τού καπετάνιου (ούτε καν προσπάθεια για να ηρωοποιηθεί κάποιος από τα μέλη του πληρώματος), ούτε φρενήρεις σκηνές δράσης. Αντιθέτως, ένα πολύ μεγάλο κομμάτι της ταινίας δεν εξελισσόταν καν στο πλοίο, παρακολουθώντας τις διαπραγματεύσεις για την απελευθέρωση των ομήρων κατευθείαν μέσα από τα κεντρικά της πλοιοκτήτριας εταιρείας στη Δανία, δίνοντας μια ενδιαφέρουσα διάσταση στις δυνάμεις που αναπτύσσονταν γύρω από μια τυχαία πειρατεία.

Είναι καλό, λοιπόν, που ο «Captain Phillips», παρά τη θεματική συγγένεια με την «Πειρατεία στον Ωκεανό», ακολουθεί τελείως άλλο μονοπάτι, αποφεύγοντας τις συγκρίσεις. Ο μανδύας της «αληθινής ιστορίας» θα του έδινε έτσι κι αλλιώς ελαφρυντικά, όμως, είναι ευχής έργον που το φιλμ σκηνοθετείται από ένα δημιουργό που, αποδεδειγμένα, έχει ένα πολύ προσωπικό στυλ κινηματογράφησης. Ο Πολ Γκρίνγκρας έχει αποδείξει ότι μπορεί να αποτυπώσει ασφυκτικά την αγωνία στη μεγάλη οθόνη, είτε πρόκειται για ιστορίες βασισμένες σε πραγματικά γεγονότα («Ματωμένη Κυριακή», «Πτήση 93») είτε σε καθαρόαιμες action movies, που κινούνται με

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Είναι κάτι αραπάδες και κάνουν πειρατεία σε πλοίο. Κι είναι καπετάνιος ο Τομ Χανκς κι εσύ αισθάνεσαι πως δεν πρόκειται να τελειώσει το έργο αν δεν του δώσουν κι άλλο Όσκαρ.

Safmarine

Safmarine

MAERSK
SEALAND

MAERSK
LINE

2
10M
8
6
4
2
9M
8
6
4
11M

ιλιγγιώδεις ταχύτητες («**Στη Σκιά των Κατασκόπων**», «**Το Τελεσίγραφο του Μπορν**»). Αυτό που παραμένει κοινό και στις δύο περιπτώσεις είναι η ικανότητα του Γκρίνγκρας να μη «χάνει» τους πρωταγωνιστές του ανάμεσα στα δραματικά γεγονότα, παρά να καταφέρνει να τους αναδειξει ως δυναμικούς χαρακτήρες, ανεξάρτητα από την de facto δραματουργική ένταση που παρουσιάζει η κάθε ιστορία. Η δημοφιλία του Τζέισον Μπορν, εξάλλου, είναι απόλυτα δικό του κατόρθωμα.

Ύστερα από τα παραπάνω, λοιπόν, η επιλογή του Γκρίνγκρας για τον «Captain Phillips» φαντάζει ιδανική. Στην ταινία, υπάρχει και ένα έντονα δραματικό, πραγματικό γεγονός με κοινωνικές προεκτάσεις και ένας ισχυρός χαρακτήρας που μπορεί να κάνει απόλυτα προσωπική την ανωτέρω ιστορία. Και ο Γκρίνγκρας εκμεταλλεύεται στο έπακρο και τα δύο παραπάνω στοιχεία. Το πρώτο μισό της ταινίας ακολουθεί πιο συμβατικά τα γεγονότα που οδηγούν στην κατάληψη του πλοίου, ενώ το δεύτερο παίρνει μια περισσότερο ανθρωποκεντρική κατεύθυνση ανάγοντας την πειρατεία σε ένα παιχνίδι διαπραγμάτευσης και θέλησης ανάμεσα στον ίδιο τον καπετάνιο και τους πειρατές. Για την ταινία, εξάλλου, περισσότερη σημασία έχει ο ίδιος ο χαρακτήρας του Φίλιπς, παρά η πειρατεία, γεγονός που δικαιολογεί και τον τίτλο αλλά και ολόκληρη την πορεία μέχρι το δραμα-

τουργικό κρεσέντο του φινάλε. Αν η ταινία του Λίντχολμ ήταν όντως η ιστορία για μια «Πειρατεία στον Ωκεανό», το φιλμ του Γκρίνγκρας είναι χωρίς αμφιβολία μια ταινία για τον ίδιο τον καπετάνιο Ρίτσαρντ Φίλιπς.

Για σχεδόν δυόμισι ώρες, ο Γκρίνγκρας διατηρεί την αγωνία στο κόκκινο, δίχως να κάνει διαλείμματα για να ξεκουράσει το θεατή. Σε πλήρη αντιστοιχία με το σύνολο της φιλμογραφίας του, χτίζει τη μια σκηνή έντασης πάνω στην άλλη με αποτελεσματικότητα, κινηματογραφεί τα πρόσωπα των χαρακτήρων σε ασφυκτικά κοντινά χωρίς να τους χάνει μέσα στο χάος των περιφερειακών εξελίξεων, έχει απόλυτη αίσθηση της τοπογραφίας και, παρά το κοφτό μοντάζ, δε γίνεται ποτέ ασαφής στην αποτύπωση του τι πραγματικά συμβαίνει κάθε στιγμή. Ο Γκρίνγκρας έχει τελειοποιήσει την τεχνική του και σχεδόν δεν αφήνει το θεατή να πάρει τα μάτια του από την οθόνη μέχρι να φτάσει στην κατάληξη της ιστορίας του.

Φυσικά, μεγάλο μερίδιο στην επιτυχία της ταινίας έχει και ο ίδιος ο Τομ Χανκς, ο οποίος ερμηνεύει, στην πλειοψηφία των σκηνών (έμφαση στο «πλειοψηφία»), το Φίλιπς αρκετά μετρημένα και συγκρατημένα, αφήνοντας να διαφανεί η αγωνία του, η διάθεσή του να πολεμήσει, η αποφασιστικότητά του αλλά και η ανησυχία για την ίδια του την ζωή. Όλο το φάσμα των συναισθημάτων βρίσκει

τον εκφραστή του στην ερμηνεία του Χανκς, ο οποίος δε θα είναι έκπληξη αν πλασαριστεί και στην οσκαρική πεντάδα (εξάλλου, ο ρόλος του αποθεώνει το ανθρώπινο πνεύμα και τη δύναμη της θέλησης, που τόσο αγαπά η Ακαδημία). Δυστυχώς, η ερμηνεία του, προς το τέλος του φιλμ, συνοδεύεται και από μερικά «ξεσπάσματα» (που υπογραμμίζουν βεβιασμένα την εξέλιξη του χαρακτήρα του και τραβούν το χαλί κάτω από την προγενέστερη προσεγμένη ανάπτυξη), που μπορεί να λειτουργούν στο αμερικανικό κοινό, όμως, εδώ φαντάζουν θεατρinίστικα κόλπα, άστοχα και, κυρίως, αχρείαστα, ύστερα από μία ομολογουμένως εντυπωσιακή προσέγγιση.

Πέρα από τα δυνατά της σημεία, εκεί που χάνει ουσιαστικά η ταινία είναι στη δυναμική της μετά το τέλος της προβολής. Κανείς δεν μπορεί να αμφισβητήσει τον ψυχαγωγικό χαρακτήρα του φιλμ και την ικανότητά του να προσφέρει μία έντονη κινηματογραφική εμπειρία (ο κινηματογράφος είναι πάνω από όλα ψυχαγωγία), όμως, όταν τα φώτα ανάψουν και η κινηματογραφική μαγεία εξαυλωθεί, οι προβληματισμοί του και ο κοινωνικός σχολιασμός του αποδεικνύονται αρκετά σαθροί για να διατηρήσουν τη δυναμική του «Captain Phillips» για καιρό στο μυαλό. Αυτό δεν είναι απαραίτητως κακό, όταν όμως το φιλμ αφιερώνει χρόνο για να σχολιάσει την κοινωνική υπόσταση των πειρατών και το κατά πόσο είναι υποχείρια των συνθηκών

ή κάνουν τις δικές τους επιλογές, το ηθικό δίδαγμα του τέλους αποδεικνύεται αρκετά ελαφρύ και μονοδιάστατο. Με άλλα λόγια, η περιπέτεια αποδεικνύεται δυναμίτης, αλλά το κοινωνικό σχόλιο είναι εκείνο που πλήττεται περισσότερο.

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Αν είσαι λάτρης του αμερικανικού κινηματογράφου, ο «Captain Phillips» θα σου προσφέρει δύο ώρες με αγωνία, ένταση και καρδιοχτύπια, δε χρειάζεται να το σκεφτείς παραπάνω. Για την ακρίβεια, δε χρειάζεται να σκεφτείς γενικά, καθώς η ταινία στραβοπατάει στο κομμάτι του κοινωνικού σχολιασμού και των ανθρωπιστικών προεκτάσεων αλλά αριστεύει στο κομμάτι της περιπέτειας. Διαλέγεις και παίρνεις, εμείς δεν απειλούμε κανέναν εδώ.

LINK ME

[official site](#)

[official trailer](#)

[imdb](#)

[facebook page](#)

Ο ΑΦΡΟΣ ΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ (2013)

(L'ÉCUME DES JOURS)

Είδος
Δράμα

Σκηνοθεσία
Μισέλ Γκοντρί

Καστ
Οντρέ Τοτού,
Ρομέν Ντουρίς,
Ομάρ Σι,
Γκαντ Ελμαλέ

Διάρκεια
125'

Διανομή
VILLAGE FILMS

του Παναγιώτη Παναγιόπουλου

Ο Κολέν, ένας ευκατάστατος νεαρός άνδρας που δε χρειάζεται να δουλεύει, ζει με το κατοικίδιο ποντίκι του και με τον υπηρέτη και δικηγόρο του, το Νικολά, γόη των γυναικών. Όταν ο καλύτερός του φίλος, ο Τσικ, γνωρίσει τη γυναίκα των ονείρων του, ο Κολέν θα του δώσει τα χρήματα για να την παντρευτεί. Και θα αποφασίσει ότι ήρθε η ώρα να ερωτευτεί και εκείνος. Θα αγαπήσει την Κλοέ, αλλά εκείνη θα αρρωστήσει σοβαρά στο ταξίδι του μέλιτος...

Μια ταινία που βασίζεται σε ιστορία του Μπορίς Βιαν δεν μπορεί να έχει συμβατική αφήγηση και χαρακτήρες. Όταν, μάλιστα, πρόκειται για ερωτική ιστορία, το happy end αποκλείεται. Τα σουρεαλιστικά στοιχεία του «Αφρού των Ημερών» ίσως δε θα μπορούσαν να βρουν καλύτερο φίλτρο για να περάσουν στη μεγάλη οθόνη, από τη φαντασία του Μισέλ Γκοντρί. Έχοντας ως χαρακτηριστικό του τα «χειροποίητα» εφέ και τις οργιώδεις οπτικές ψευδαισθήσεις, ο Γκοντρί υπερέβαλε εαυτόν στην οπτικοποίηση της δραματικής ερωτικής ιστορίας του Κολέν και της Κλοέ και αυτό ίσως να είναι το μοναδικό βασικό αρνητικό σημείο της ταινίας. Το «too much of a good thing». Προφανώς αδυνατώντας να κόψει μερικές από τις αμέτρητες ιδέες - ευρήματα, ο Γκοντρί έχει γυρίσει μια ταινία που δεν μπορείς παρά να θαυμάσεις για την ευφυία με την οποία έχει δώσει λύσεις, λαμβάνοντας υπόψη και τον αναμφισβήτητο κόπο και την εργατικότητα με την οποία έχει γυριστεί ο «Αφρός των Ημερών». Όλα αυτά τα στοιχεία, όμως, την κάνουν ταινία «ειδικού κοινού», πολύ κλειστή στον εαυτό της για να αγγίξει ένα ευρύτερο πλήθος.

Ο κατά Γκοντρί «Αφρός των Ημερών» είναι η τρίτη μεταφορά του βιβλίου του Βιαν που πρωτοεκδόθηκε το 1947, έπειτα από την ταινία του 1968 από το Σαρλ Μπελμόν και το ιαπωνικό «Kuroe» του 2001. Ο ίδιος αντιπαθούσε σφοδρά τις απόπειρες διασκευής των έργων του και μάλιστα πέθανε

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Είναι αλήθεια. Έβγαλα αφρούς.

από πνευμονική εμβολή κατά τη διάρκεια της προβολής του **«Θα Φτύσω στους Τάφους σας»**. Έχω την εντύπωση, ωστόσο, ότι η δουλειά του Γκοντρί θα του άρεσε ή τουλάχιστον θα την εκτιμούσε, γιατί διατηρεί - ή πιο σωστά μεταφράζει - τα σουρεαλιστικά στοιχεία, τη μαύρη διάθεση και το ειρωνικό χιούμορ της γραφής του Βιαν στην κινηματογραφική γλώσσα. Παράδειγμα: σε ένα party, προσφέρονται στους καλεσμένους petits fours, αλλά στους δίσκους σεβριρίσματος βρίσκονται μινιατούρες φούρνων (four σημαίνει φούρνος στα γαλλικά). Ένα αστείο που επανέρχεται διαρκώς, είναι η εμμονή του Τσικ, του φίλου του Κολέν, με τα έργα του διάσημου φιλόσοφου Ζαν-Σολ Παρτρ, εμφανέστατη αναφορά στον Ζαν-Πολ Σαρτρ, ο οποίος αργότερα αντεπιτέθηκε, κλέβοντας τη γυναίκα του Βιαν.

Όλο αυτό το κλίμα, με την ειρωνεία για τα πρόσωπα, το χρήμα, τη ζωή, επηρεάζει και τον πυρήνα της ιστορίας: την ερωτική σχέση του Κολέν και της Κλοέ. Θα γνωριστούν, θα φλερτάρουν, θα αγαπηθούν, θα κάνουν ό,τι μπορεί ο καθένας για να δώσει τα πάντα στον άλλο. Ποια θα είναι όμως η συνέχεια; Αρρώστια, μιζέρια, δυστυχία. Με δυο λόγια, η μηδενιστική ματιά του Βιαν καταλήγει στο συμπέρασμα ότι όλα είναι μάταια, όλα έχουν τέλος, όλα θα σταματήσουν ακόμη κι αν κάνεις τα πάντα με θυσίες και αν αντιμετωπίσεις μια σπάνια ασθένεια με τον κομψότερο και ευγενέστερο τρόπο, βάζοντας διαρκώς λουλούδια στο πλευρό της αγαπημένης σου.

Στο τελευταίο μέρος της ταινίας, τα οπτικά παιχνίδια του Γκοντρί χάνουν τον διασκε-

δαστικό τους χαρακτήρα, γίνονται πιο σκοτεινά, βαριά και το συναίσθημα πιο δυνατό. Το σπίτι του Κολέν δείχνει πιο μικρό, χωρίς φως. Τα παράθυρα γεμίζουν αράχνες και οι άνθρωποι γερνούν από τη στενοχώρια τους ολόκληρα χρόνια μέσα σε λίγες ημέρες. Ο έρωτας εκτός από ευτυχία, μπορεί να έχει και σπαραγμό και, όπως ο Βιαν, αυτό το ξέρει και ο Γκοντρί. Ξαναδείτε για να το διαπιστώσετε την «**Αιώνια Λιακάδα Ενός Καθαρού Μυαλού**». Το πρώτης γραμμής καστ υπηρετεί απολύτως τη γραμμή του Γκοντρί, όμως, δεν πρόκειται για ταινία ηθοποιών, αλλά σχεδόν αποκλειστικά, για ένα φιλμ σκηνοθετικού οράματος και πιστής απόδοσης του πρωτότυπου υλικού.

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Όσοι εκτιμούν τον ζαλιστικά κατασκευασμένο κόσμο των ταινιών του Μισέλ Γκοντρί και τη γραφή του Μπορίς Βιαν, δε θα μείνουν απογοητευμένοι. Στην περίπτωση που θέλεις mainstream γραφή και κινηματογράφηση, μάλλον δεν είναι η ταινία που θα σε ευχαριστήσει.

LINK ME

[official site](#)

[official trailer](#)

[imdb](#)

[facebook page](#)

FOLLOW

**FREE
CINEMA**

ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ (2013)

(DON JON)

Είδος

Ρομαντική Κομεντί

Σκηνοθεσία

Τζόζεφ Γκόρντον-Λέβιτ

Καστ

Τζόζεφ Γκόρντον-Λέβιτ,
Σκάρλετ Τζοχάνσον,
Τζουλιάν Μουρ,
Τόνι Ντάντζα,
Μπρι Λάρσον

Διάρκεια

90'

Διανομή

SEVEN FILMS

του Δημήτρη Δημητρακόπουλου

Ο Τζον Μαρτέλο είναι βγαλμένος μέσα από τη ζώνη του «Jersey Shore». Μπεκροπίνει τα βράδια στα bars με τους φίλους του, γνωρίζει γυναίκες, τις βαθμολογεί, περνάει τις επικρατέστερες από το κρεβάτι του και στάζει ποτάμια ιδρώτα στο συνοικιακό γυμναστήριο κάθε μέρα. Α, και είναι εθισμένος... στο πορνό! Πες αντίο στον Τζόζεφ Γκόρντον-Λέβιτ από τις «500 Μέρες με τη Σάμερ» που ήξερες...

Κάθε πρώτη σκηνοθετική δουλειά ενός νέου ηθοποιού είναι επικίνδυνη υπόθεση. Πόσω μάλλον όταν ο ίδιος ηθοποιός διατηρεί την ερμηνευτική του ιδιότητα στην ταινία, κατέχοντας **και** τον πρωταγωνιστικό ρόλο. Υπάρχει μεγάλη διαφορά ανάμεσα στο να ακολουθείς αυστηρές οδηγίες και στο να τις δίνεις ο ίδιος και, ακριβώς γι' αυτόν το λόγο, η μετάβαση από την πρώτη στη δεύτερη κατάσταση δεν είναι πάντα ομαλή. Ευτυχώς, η τελευταία τρανταχτή περίπτωση του... Μπεν Άφλεκ αποδεικνύει ότι τίποτα δεν είναι αδύνατο. Αντιθέτως, δίνει την ελπίδα ότι μερικοί μέτριοι ηθοποιοί ίσως απλά να μην έχουν βρει ακόμα την ιδιότητα που τους ταιριάζει περισσότερο στην κινηματογραφική βιομηχανία! Ο Τζόζεφ Γκόρντον-Λέβιτ σίγουρα δεν ήταν ο μέσος αδιάφορος ηθοποιός και η καριέρα του έχει ήδη να επιδείξει μερικές αξιοσημείωτες ταινίες. Γι' αυτόν το λόγο, και μόνο η ιδέα της πρώτης του σκηνοθετικής απόπειρας ήταν αρκετή για να τραβήξει το ενδιαφέρον.

Ο πρωτάρης σκηνοθέτης ξεκινά σπινταριστά το «Δον Ζουάν» του (ας κάνουμε εδώ ένα γρήγορο αλλά καιρικό σχόλιο για την... υπεραπλούστευση στα όρια της φτηνίας του πρωτότυπου τίτλου στην ελληνική του απόδοση), συστήνοντάς μας αμέσως τόσο τον κεντρικό ήρωα της ταινίας του όσο και την καθημερινότητά του. Ο Τζον Μαρτέλο δεν είναι ο άνδρας που οι φίλοι του αποκαλούν «Δον Τζον» χωρίς λόγο. Γέννημα θρέμμα της ανατολικής ακτής, συνδυάζει την άστατη

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Είναι ένας τυπάκος και γουστάρει να βλέπει τσόβια. Χε χε. Χε χε. Χε χε χε... Κάπως γκομενικό το εργάκι, αλλά... χε χε. Χε χε χε χε...

εργένικη ζωή με μια βαθιά πίστη και συχνές επισκέψεις στην εκκλησία, από τις οποίες αποκομίζει εντολές μετάνοιας που ποσοτικοποιούνται στον αριθμό των «Πάτερ Ημών» που έχει να απαγγείλει. Ταυτόχρονα, συνδυάζει τη βαθιά πίστη με μια έντονη σεξουαλική ζωή. Από το κρεβάτι του περνάνε μόνο όσες βαθμολογούνται με υψηλό score και σίγουρα κανείς δεν μπορεί να τον κατηγορήσει ότι είναι στερημένος από το σεξ. Ο Τζον, όμως, ήδη από την αρχή που μας συστήνεται, μας εξηγεί γιατί προτιμά το πορνό από το αληθινό σεξ. Ο άνθρωπος έχει πραγματικά επιχειρήματα. Αλήθεια!

Ήδη από τα πρώτα λεπτά ο Τζόζεφ Γκόρντον-Λέβιτ καταφέρνει να τραβήξει την προσοχή του κοινού. Επαναλαμβανόμενες σκηνές, γρήγορες εναλλαγές, πετυχημένο κωμικό timing και μια γενικότερη ειρωνική αλλά καλοπροαίρετη διάθεση προς το χαρακτήρα του Τζον συμβάλλουν στη δημιουργία ενός κόσμου που επιθυμούμε να γνωρίσουμε. Ο Τζον είναι αρκετά συμπαθής για να κρατήσει το κοινό, έχει επαρκή ελαττώματα για να προκαλέσει τη ροή της ιστορίας και στο επίκεντρο παρουσιάζει κι ένα σκανδαλιστικό θέμα που κάνει ακόμα πιο πικάντικα τα πράγματα. Ο εθισμός στο πορνό και οι συνέπειές του πάνω στον Τζον προφανώς και δε λαμβάνουν δραματικές διαστάσεις (μπορείς να σταματήσεις, δηλαδή, τις συγκρίσεις με το «**Shame**», μια άλλη ταινία γύρω από

ένα παρόμοιο είδος εθισμού), ούτε ο Λέβιτ προσπαθεί να κάνει βαρυσήμαντες δηλώσεις σχετικά με το θέμα. Ο «**Don Zouán**» δεν είναι μια ταινία που θα ασκήσει κοινωνική κριτική αλλά μια ανάλαφρη, διασκεδαστική ιστορία, που κάνει την ώρα να περνάει αβίαστα, διασκεδάζει το θεατή χωρίς τύψεις και προσφέρει μερικές στιγμές ξεκαρδιστικού γέλιου.

Καθοριστικής σημασίας σε αυτό είναι η παρουσία της Σκάρλετ Τζοχάνσον. Είναι προφανές ότι η ηθοποιός διανύει μια καταπληκτική χρονιά που της επιτρέπει να αναδείξει πολύπλευρα το ταλέντο της, είτε πρόκειται για την κωμική της πλευρά, όπως εδώ, είτε για τις πιο πειραματικές διαθέσεις της, όπως είδαμε (και ενθουσιαστήκαμε) στο βενετσιάνικο «**Under the Skin**». Η Μπάρμπαρα της Τζοχάνσον είναι μία σύγχρονη... Barbie, κομπλέ με τα ψηλά τακούνια, τις προκλητικές καμπύλες, τους γιγάντιους κρίκους στα αυτιά και τη μόνιμη τσιχλα στο στόμα. Σε μια πλήρως ακομπλεξάριστη ερμηνεία, η ηθοποιός παίζει τη χαζογκόμενα της διπλανής πόρτας, συγκεκριμένων στόχων στη ζωή (που περιλαμβάνουν μια βέρα και μερικά παιδιά) και αποφασισμένη να τυραννήσει τον Τζον όσο μπορεί μέχρι να ξαπλώσει στο κρεβάτι του. Η Τζοχάνσον φαίνεται να το διασκεδάζει πραγματικά και είναι η αδιαφιλονίκητη νικήτρια της όλης προσπάθειας.

Στο δεύτερο μισό, όμως, η ταινία μοιάζει να χάνει κάπως την ορμή της. Η είσοδος

της Τζουλιάν Μουρ στην ιστορία οδηγεί τις εξελίξεις σε πιο πεπατημένες οδούς και η ταινία αρχίζει να χάνει τη φρεσκάδα της, κάνοντας εμφανές το γεγονός ότι όλο αυτό γίνεται ώστε να προκληθεί η μεταστροφή του Τζον. Το αναγκαστικό ερωτικό τρίγωνο (που τηλεγραφείται και από την αφίσα) αλλά και οι ξεκάθαρα μελό συμβάσεις αλλάζουν το κλίμα, παίρνουν τον ασφαλή το δρόμο και φέρνουν το φιλμ πολύ κοντά στον... εκτροχιασμό. Ευτυχώς, ο Λέβιτ έχει προλάβει ήδη να δημιουργήσει έναν ολοκληρωμένο χαρακτήρα και εκεί έγκειται η επιτυχία της ταινίας. Ακόμα κι όταν τα κλισέ αρχίζουν προς το τέλος να πολλαπλασιάζονται, δε μας πειράζει ιδιαίτερα γιατί νοιαζόμαστε για τον Τζον (και εξακολουθούμε να θαυμάζουμε την Τζοχάνσον).

Στην τελική, ο «Δον Ζουάν» προσφέρει μία πνοή ανανέωσης στο είδος της νεανικής κωμωδίας, δε διστάζει να τολμήσει και, όταν αποτυγχάνει, δεν καταστρέφει με πάταγο ό,τι έχει ήδη χτίσει. Παρεμπιπτόντως, η ταινία όντως περιέχει πολλά αποσπάσματα από

ταινίες πορνό. Οι εν λόγω πρωταγωνιστές και πρωταγωνίστριες, μάλιστα, αναφέρονται και στους τίτλους τέλους! (Το μοντάζ, βέβαια, έχει γίνει με τέτοιο τρόπο που τελικά νομίζεις ότι βλέπεις περισσότερα από... όσα πραγματικά βλέπεις). Τελική ετυμηγορία; Καθόλου άσχημα για αρχή, κύριε Γκόρντον-Λέβιτ!

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Ο Τζόζεφ Γκόρντον-Λέβιτ γυρίζει ανάποδα την εικόνα που έχουν δημιουργήσει γι' αυτόν οι προηγούμενες ταινίες του και παρουσιάζει έναν γυμνασμένο, σίγουρο για τον εαυτό του χαρακτήρα, που συνδυάζει τις αντικρουόμενες πλευρές τού ήρωά του με ένα χαμόγελο αφέλειας, που τον κάνει ακαταμάχητο. Ναι, είναι αλήθεια ότι κάποιες φορές είναι υπερβολικός, η αγωνία του να παρουσιάσει κάτι φρέσκο τον οδηγεί πολλές φορές στην υπερκινητικότητα και οι εξελίξεις δεν είναι πάντα και οι πιο πρωτότυπες. Η γυαλισμένη εικόνα (που φαίνεται να έχει ξεπηδήσει μέσα από κάποιο πρόγραμμα του MTV), οι γερές δόσεις μουσικών παρεμβολών, οι σπινταριστές ατάκες και η... τύχη τού πρωτάρη, όμως, με κάποιον τρόπο δημιουργούν ένα σύνολο που δεν αργεί να σε παρασύρει, παρά τα ελαττώματά του. Να πας, αλλά έχε επίγνωση του τι πας να δεις, ε;

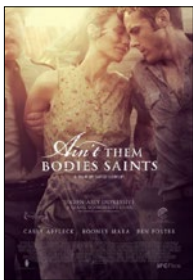
LINK ME

official site

official trailer

imdb

facebook page

ΜΕΙΝΕ ΔΙΠΛΑ ΜΟΥ (2013)

(AIN'T THEM BODIES SAINTS)

Είδος

Δράμα

Σκηνοθεσία

Ντέιβιντ Λόουρι

Καστ

Κέισι Άφλεκ,
Ρούνι Μάρα,
Μπεν Φόστερ,
Κιθ Καραντίν,
Νέιτ Πάρκερ,
Ρόμπερτ Λόνγκστριτ

Διάρκεια

96'

Διανομή

ODEON

της Ιωάννας Παπαγεωργίου

Ένα κορίτσι και ένα αγόρι, η Ρουθ και ο Μπομπ, μόνοι στη Φύση, λουσομένοι στο φως, (επανα)βεβαιώνουν τον έρωτά τους, και την αγάπη τους για το παιδί που περιμένουν. Η πραγματικότητα, όμως, τους προσγειώνει απότομα. Μικροαπατεώνες στην υπηρεσία τού μπαμπά τού κολλητού τους, βρίσκονται μια ανάσα πριν απ' τη σύλληψη. Η Ρουθ πυροβολεί αστυνομικό και ο Μπομπ παίρνει το φταίξιμο. Λίγα χρόνια μετά αποδρά από τη φυλακή και σχεδιάζει επανένωση. Η πραγματικότητα, όμως, τους προσγειώνει, πάλι, απότομα...

Από τα πρώτα λεπτά του, αυτό, το βραβευμένο (για την υποβλητική φωτογραφία και την απέριτη παραγωγή του) στο Φεστιβάλ του Sundance, φιλικό πλάσμα δηλώνει απερίφραστα τη λυρική του διάθεση. Ο ίδιος ο Λόουρι, εξάλλου, υποστηρίζει πως το οραματίστηκε ως ένα κινηματογραφικό «folklore τραγούδι», γέννημα-θρέμα τού επαρχιακού Τέξας, όπου διαδραματίζεται. Από τα πρώτα του λεπτά, επίσης, φέρνει αμέσως στο μυαλό εικόνες από το χαρακτηριστικά ποιητικό σινεμά του Τέρενς Μάλικ (αισθάνομαι το Φραγκούλη να βγάζει καντήλες...). Ευτυχώς, όμως, και για το Λόουρι και για σένα, σύντομα συνειδητοποιείς πως οι ομοιότητες σταματούν στο (παλιό) καλύτερο κομμάτι του εικονοπλαστικού σύμπαντος του Μάλικ. Στον σε close-up εναγκαλισμό των προσώπων μεταξύ τους, με την αδάμαστη Φύση που τα περιβάλλει και το όπισθεν, πότε γλυκό και τρυφερό, πότε σκληρό και βίαιο, φυσικό και μη φως. Στις εγκυμονούσες σιωπές και στους νωχελικούς, μεθυστικούς ρυθμούς. Άνευ της αλαφροϊσκιωτής, επιτηδευμένης αμπελοφιλοσοφίας, που τσακίζει μοιραία τις, μετά τη «Λεπτή Κόκκινη Γραμμή», ταινίες του τελευταίου.

Το «Μείνε Δίπλα Μου» δε χάνει στιγμή την επαφή του με τη γη. Το χόμα και το νερό. Το δέρμα και το αίμα. Η (αφτια-

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Αχ, η Φύση. Η Φύση. Η Φύση. Η Φύση. Η Φύση. Η Φύση. Και η Φύση. (Όποιος έμεινε δίπλα μου, πρέπει να άκουσε ροχαλητό.)

σίδωτη) ομορφιά των εικόνων του δεν του στερεί ίχνος ανθρωπιάς ή ρεαλισμού. Αντίθετα, κοινωνεί ατόφια, τόσο την ατμόσφαιρα του αραιοκατοικημένου, αμερικάνικου Νότου, όσο και των συναισθημάτων της συγκεκριμένης χούφτας ανθρώπων του. Για την ακρίβεια, ο Λόουρι, σε ιδανική συνεργασία με τη φωτισμένη πρωταγωνιστική του τριάδα, αντικαθιστά τα λόγια (που πολλά μπορεί να είναι φτώχεια) με σιωπηλές (αλλά όχι ανέκφραστες, αφού οι ήχοι της Φύσης, της ανθρώπινης δραστηριότητας και του κυριολεκτικά - με παλαμάκια - χειροποίητου soundtrack τούς δίνουν ιδανικό παλμό) εικόνες. Εν κινήσει κάδρα / αμόλυντες μερίδες της πραγματικότητας, που αφουγκράζονται και αναδεικνύουν όλα όσα μένουν ανείπωτα, αλλά, αληθινά και πανανθρώπινα, χαράζουν ανεξίτηλα το θυμικό.

Στην αρχή, το γλυκό φως του ήλιου, στη δύση του, αγκαλιάζει στοργικά το ερωτευμένο ζευγάρι καθώς αρχίζει να κάνει σχέδια για το

μέλλον. Πριν το τέλος, όμως, στο σκοτάδι της νύχτας, όταν ο Μπομπ, μόνος, μπαίνει στο αυτοκίνητο για να πάει να συναντήσει επιτέλους την οικογένειά του, το φως από τους προβολείς του οχήματος πίσω του, εισβάλλει ορμητικά στο πλάνο, καταπίνοντας το πρόσωπο του Μπομπ και κάθε χρώμα που τρεμόπαιζε γύρω του, τυφλώνοντάς σε. Ο Μπομπ και η Ρουθ, όπως εσύ και εγώ, πρόκειται να βρεθούν ξανά αντιμέτωποι με την - σαν τη Φύση, αδάμαστη, πέραν της λογικής και του δικαίου - πραγματικότητα. Που λέει πως η ζωή ποτέ δε στα φέρνει όπως τα σχεδιάζεις. Ακόμα και αν κάνεις το οδυνηρό «σωστό» εξαρχής (ο Μπομπ, θυσιάζοντας την ελευθερία του, για να μην πάει η Ρουθ φυλακή) ή πριν να είναι πολύ αργά (η Ρουθ, θυσιάζοντας την άμεση επανένωση με τον αγαπημένο της, για τον προστατέψει από όσους θέλουν να τον ξαναστείλουν στη φυλακή). Ακόμα και αν βρεις το θάρρος να συγχωρέσεις το θύτη σου - θύμα κάποιου άλλου (όπως κάνει τόσο αφοπλιστικά συγκινητικά ο, επιζήσας

αστυνομικός, Πάτρικ). Ακόμα και αν αρνείσαι να πάψεις να υπομένεις και να επιμένεις... Πραγματικότητα, που λέει ακόμα πως σε / από αυτόν τον κόσμο ερχόμαστε και φεύγουμε μόνοι, με μοναδική παρηγοριά, αν είμαστε τυχεροί, να αγαπήσουμε και να αγαπηθούμε από εκείνους που επιλέξαμε, παίρνοντας το ρίσκο του πόνου της (αναπόφευκτης) απώλειας, έστω για λίγες, φευγαλέες στιγμές. Και αυτό αρκεί. Και, παραδόξως, είναι ωραίο.

Σα μια εξομολογητική μπαλάντα, χωρίς εξηγήσεις και επεξηγήσεις, με μόνο τους απολύτως απαραίτητους διαλόγους / στίχους, αλλά και γόνιμα φορτωμένο όλα όσα αναπνέουν αλογόκριτα τόσο ανάμεσα στους τελευταίους, όσο και στην άγρια ομορφιά των εικόνων και στο ανυπόκριτα ράθυμο χτυποκάρδι / ρυθμό του, τούτο το φιλμ θέλει να προσπεράσει τη λογική και να μιλήσει κατευθείαν στο συναίσθημά σου. Και θα το κάνει, αν επιδείξεις, σαν τους ανθρώπους του, υπομονή και επιμονή.

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Γνήσιο φεστιβαλικό διαμαντάκι, μπορεί να κερδίσει αμαχητί τους απαιτητικούς κινηματογράφοφιλους, που είναι εξοικειωμένοι με το (καλλιτεχνικών προσδοκιών) σινεμά των αργών ρυθμών, της αφαιρετικής αφήγησης και σκιαγράφησης χαρακτήρων, καθώς και του ανοιχτού, μη ανακουφιστικού φινάλε. Αντίθετα, όσοι ψάχνουν απλά μια διασκεδαστική απόδραση από την πραγματικότητα θα τα βρουν... σκούρα.

LINK ME

official site

official trailer

imdb

facebook page

ΒΡΕΧΕΙ ΚΕΦΤΕΔΕΣ 2 (2013)

(CLOUDY WITH A CHANCE OF MEATBALLS 2)

Είδος

Animation

Σκηνοθεσία

Κόντι Κάμερον,
Κρις Περν

Διάρκεια

95'

Διανομή

FEELGOOD

του Παναγιώτη Παναγόπουλου

Η καταιγίδα φαγητών από την πρώτη ταινία έχει λήξει και ο Φλιντ Λόκγουντ εγκαταλείπει το νησί του μαζί με τους άλλους κατοίκους, προκειμένου να καθαριστεί ο χώρος από τα αποφάγια. Τον νεαρό εφευρέτη προσλαμβάνει το είδωλό του, ο Τσέστερ Β., αλλά σύντομα θα επιστρέψουν μαζί στο νησί, όπου η εφευρεσή του εξακολουθεί να δουλεύει και να δημιουργεί μεταλλαγμένα υβρίδια τροφίμων σε συνδυασμό με... ζώα!

Το πρώτο «Βρέχει Κεφτέδες» του 2009 ήταν μια αναπάντεχη νοστιμιά, με έξυπνο χιούμορ και μια βασική ιδέα τόσο τρελή που θα άρεσε ακόμη και στο Λουίς Μπουνιουέλ. Κρίμα που στο sequel όλα μοιάζουν ξαναζεσταμένα και άνοστα. Χωρίς τους σκηνοθέτες της πρώτης ταινίας και με μια ομάδα σεναριογράφων που, όπως φαίνεται, πέρασε περισσότερο χρόνο στο να αναζητεί λογοπαίγνια που να σχετίζονται με τρόφιμα, παρά να γράψει μια καλή ιστορία, το «Βρέχει Κεφτέδες 2» είναι μια απογοητευτική επιστροφή σε μια ωραία ιδέα, την οποία, αντί να εξελίξει και βελτιώσει, κάνει να δείχνει εύκολο και αναλώσιμο εύρημα.

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Χωρίς πιτόγυρο στο σινεμά και μεταγλωτισμένο στα ελληνικά, μικυμάου με μεταλλαγμένα φαγητά μαζί με ζώα. Αν ήθελα να πεθάνω, υπάρχουν και γρηγορότεροι τρόποι.

Λίγα μόλις λεπτά από το φινάλε της πρώτης ταινίας αρχίζει η πλοκή στη δεύτερη, με το Φλιντ να προσλαμβάνεται από το παιδικό του είδωλο, έναν επιχειρηματία που θέλει να φτιάξει την πιο cool εταιρεία στον κόσμο και που μοιάζει αρκετά με τη φιγούρα του Στιβ Τζομπς. Ο Φλιντ, στην πρώτη του αποστολή, θα επιστρέψει στο νησί του και μαζί θα βρίσκονται εκεί όλοι οι βασικοί χαρακτήρες της πρώτης ταινίας, για να δουν ότι η τροφοπαγωγός μηχανή, δημιουργεί, πλέον, μεταλλαγμένα πλάσματα από φαγητό! Ζωντανές φράουλες, ελέφαντες από καρπούζι, χιμπατζήδες με άκρα από γαρίδες, αράχνες - hamburger βρίσκονται παντού απειλητικά, αν και μοιάζουν χαριτωμένα.

Οι animators έχουν εμφανώς δουλέψει διπλοβάρδιες για να σχεδιάσουν τα εντυπωσιακά και πολύχρωμα πλάσματα. Αλλά το σενάριο μοιάζει με cake που δε φούσκωσε ποτέ. Όλα τα επιτυχημένα αστεία της πρώτης ταινίας και η σάτιρα των ταινιών καταστροφής έχουν γίνει μια μεταφορά του

«**Jurassic Park**» σε version για παιδιά, με τα... τροφοτέρατα να αντικαθιστούν τους δεινόσαυρους. Πέραν τούτου, καμία άλλη φρέσκια ιδέα.

EINAI GIA MENA:

Αν έχουν περάσει μέχρι δυο - τρία χρόνια από τότε που έκλεισες τα πέντε ή αν είσαι κηδεμόνας πεντάχρονου, βρίσκεις απλώς πώς θα περάσει ένα δίωρο. Αν δεν ανήκεις σε αυτές τις κατηγορίες και τύχει να βρεθείς στην αίθουσα, θα ονειρεύεσαι πραγματικούς κεφτέδες.

LINK ME

official site

official trailer

imdb

facebook page

ΟΛΟΣ

© ΦΡΑΓΚΟΥΛΗΣ

ΣΕ 3 ΛΕΠΤΑ

